

בש"פ 4425/21 - אחמד זועבי, אחמד זועבי 2. מוחמד זועבי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4425/21

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

העוררים: 1. אחמד זועבי
2. מוחמד זועבי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על מעצר עד תום הליכים לפי החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 15.6.2021 בתיק מ"ת 29575-04-21 שניתן על ידי כב' השופטת א' לינדנשטראוס

תאריך הישיבה: כ"א בתמוז התשפ"א (1.7.2021)

בשם העוררים: עו"ד מני אלביר

בשם המשיבה: עו"ד אושרה פטל רוזנברג

החלטה

1. מונח לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (מ"ת 29575-04-21, כב' השופטת א' לינדנשטראוס), שבה נקבע כי העוררים ישהו במעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. בערר זה מתבקש בית המשפט לבחון את שחרורם של העוררים לחלופת מעצר ולחלופין להורות על מעצרים באיזוק אלקטרוני.

כתב האישום בנדון הוגש נגד העוררים ונגד נאשם נוסף בשם יוסף זועבי (להלן: יוסף), ומייחס להם ביצוע בצוותא של שלוש עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. האירועים המתוארים בכתב האישום נעשו על רקע סכסוך שנוצר בין משפחת זועבי, אליה משתייכים העוררים ויוסף; ובין משפחת ג'ארוסי, אליה משתייכים המתלוננים באסל, אמיר ומחמוד.

לפי עובדות כתב האישום, ביום 1.4.21 נהגו המתלוננים בשלושה רכבים שונים מכיוון כפר טייבה לעפולה. במהלך הנסיעה, ניסה העורר 1 להיצמד לרכבו של באסל ולהסיטו מהכביש. כתוצאה מכך החליטו שלושת המתלוננים לחזור לטייבה. בכניסה לטייבה עמדו מספר כלי רכב וחסמו את דרכם, ומשכך הם נאלצו לרדת מרכביהם.

כאשר מחמוד ירד מרכבו, ניגשו אליו העוררים ומספר אנשים אחרים (להלן: האחרים) והחלו להכותו. העורר 2 הכה את מחמוד בראשו ובאזורים שונים בגופו באמצעות אלה מברזל, והעורר 1 הכה אותו מספר פעמים בראשו באמצעות מספרי ברזל גדולים. זאת עשו העוררים ביחד עם יוסף ואחרים שהכו את מחמוד גם הם בידיהם וברגליהם. כתוצאה מכך נגרמו למחמוד פצעים בראש, פס שבר קטן פרונטלי מימין, והמטומה ברקמה רכה פריאטלי אחורי מצד שמאל.

בהמשך, בזמן שבאסל ניסה להרחיק את העוררים ממחמוד, אחד האחרים דקר את באסל בחזהו והוא נפל על הכביש. בעודו שרוע שם, העורר 1 הכה אותו באזורים שונים בגופו תוך שימוש באלה מברזל, העורר 2 הכה אותו באמצעות מקל, ואחרים אף הם היכו אותו. בעקבות זאת נגרם לבאסל פצע אלכסוני בכף יד ימין ושפשופים בראש ובגפיים. כאשר אמיר ניגש לבאסל כדי לעזור לו, העורר 1 היכה אותו בראשו עם מספרי ברזל גדולים, והעורר 2 ויוסף חבטו בו עם מקל באזורים שונים בגופו. אחרים הכו אותו אף הם בידיהם וברגליהם ותוך שימוש באלות מברזל. בשל כך, נגרמו לאמיר שבר בגולגולת וכן שבר בשוק השמאלי.

הסנגור טוען כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שדחה את טענות העוררים ביחס לחולשת הראיות הקיימות נגדם, עניין שמשליך לדבריו על ההחלטה בדבר שחרורם לחלופת מעצר. חלופת המעצר שהוצעה, ביחס לעורר 1, היא שחרורו למעצר בית בבית דודו בנוף הגליל או בדירה שכורה בסכנין בפיקוח אימו ודודיו. אשר לעורר 2, הוצע לשחררו למעצר בית בדירה שכורה בסכנין בפיקוח הוריו, דודו ודודתו. הסנגור טוען כי בחלופות אלה יש כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מן העוררים במידה הנדרשת. עוד נטען כי בית המשפט קמא שגה בכך שלא התייחס באופן מעמיק בהחלטתו לאפשרות לעצור את העוררים באיזוק אלקטרוני. התובעת תמכה בהחלטת בית משפט קמא.

2. באשר לעוצמת הראיות לכאורה, הסניגור מסתייג מחלק מהוראות החיקוק בהם הואשם המערער. לטענתו, אין לייחס לעוררים את הסעיף החמור של 329 לחוק העונשין התשל"ז-1977 הדורש כוונה מיוחדת. ברם, בסוגיית ההסתייגות מהמסקנה המשפטית של בית המשפט ביחס לסעיף הרלוונטי, יש להתרחק מהקצוות. דהיינו, יש לומר כי זהו חלק מתפקידו של בית משפט קמא בבקשה למעצר עד לסיום ההליכים, אך מצד שני יש להדגיש כי גם בנושא זה די בראיות לכאורה להוכחת האשמה. בית המשפט קמא נימק את מסקנתו בעניין זה בצורה משכנעת, תוך התייחסות לסוגי כלי הנשק הקרים שהיו במקום וגם לתוצאה בדבר שבר בגולגולת, גם אם היא יחסית אינה בדרגה גבוהה. סוגיית זיהוי העוררים כמי שביצעו את המעשים המיוחסים להם, שגם אליה התייחס הסניגור, אינה מעוררת שאלה בפריזמה של

ראיות לכאורה, וזאת לנוכח ההיכרות הקודמת בין הצדדים.

3. ומכאן לעיקר - ההחלטה להורות על מעצר ולא על חלופה אחרת. בהקשר זה בחן שירות המבחן כל עורר ועורר על-פי נסיבותיו. המסקנה העולה מתסקירי המעצר תומכת בהכרעה אליה הגיע בית המשפט קמא. ההסתייגות העיקרית שהובעה בתסקירים ובהחלטת בית המשפט קמא אינה מהמפקחים שהוצעו, אלא מהמסוכנות שעולה לכאורה לגבי כל עורר. מסוכנות זו נלמדת מחומרת המעשים המיוחסת לעוררים, שכפי שתואר לעיל נעשו בצוואתא, היו מתוכננים מראש, וכללו אלימות קשה כלפי מספר מתלוננים, ושימוש בנשק קר. בנסיבות אלה, ומשהסכסוך בין המשפחות שהוביל למעשים, עדיין קיים - החשש להפרת תנאי חלופת המעצר אכן בנמצא, באופן ששולל שחרור, למשל, למעצר בית. בית המשפט המחוזי כתב לקראת סיום החלטתו, ביחס לשני העוררים: "כי בעת הזו לא ניתן לתת בהם את האמון הנדרש לצורך שחרורם לחלופת מעצר שפגיעתה בחירותם תהא פחותה". על רקע זה גם יש להבין את מסקנת בית המשפט קמא, שאין להתערב בה, כי לא ניתן להסתפק במעצר בפיקוח אלקטרוני. יובהר כי אין באמור כדי להביע עמדה לכאן או לכאן באם תוגש בקשה חדשה מצד העוררים בחלוף תקופה.

הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ה באב התשפ"א (3.8.2021).

ש ו פ ט